

SLAM

Din dragoste pentru Layken

COLLEEN HOOVER

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA BUZOIANU

Editia a II-a

Editura Epica, București, 2018

Partea întâi

*I'm as nowhere as I can be,
Could you add some somewhere to me?²¹*

—THE AVETT BROTHERS, *SALINA*

Încarc împreună cu Kel ultimele două cutii în camioneta U-Haul². Închid ușa și trag zăvorul peste opt-sprezece ani de amintiri, toate incluzându-l pe tata.

Au trecut șase luni de când s-a stins. Suficient de mult timp încât fratele meu de nouă ani, Kel, să nu mai plângă de fiecare dată când vorbim despre el, dar destul de recent cât să ne confruntăm cu greutățile financiare care apar într-o familie cu un singur părinte. O familie care nu-și mai permite să rămână în Texas, singurul cămin pe care l-a avut vreodata.

— Lake³, nu mai gândi aşa negativ, spune mama, întinzându-mi cheile casei. Cred c-o să iubeşti statul Michigan.

Nu-mi foloseşte niciodată numele întreg. Ea și tata s-au confruntat timp de nouă luni în legătură cu numele pe care aveau să

¹ „Mai nicăieri de-atât să fiu n-aș putea, / Poți să-mi dai un undeva?”

² Firmă care închiriază mașini mari, folosite la mutat.

³ Numele ei de alint înseamnă „lac”.

mi-l dea. Ei îi plăcea numele Layla, după o melodie a lui Eric Clapton. Lui tata îi plăcea **numele** Kennedy, după un Kennedy.

Respect! Nu contează care Kennedy, spunea el. Îi iubesc pe toți!

Aveam aproape trei zile când spitalul i-a forțat, într-un final, să se decidă. Au hotărât să ia primele trei litere din ambele nume și să-mi spună Layken, dar niciunul dintre ei nu m-a strigat vreodată aşa.

Îi imit tonul mamei.

— Mamă, nu mai gândi aşa *pozitiv*! O să urăsc statul Michigan.

Mama a avut întotdeauna abilitatea de a ține o întreagă morală dintr-o singură privire. Îmi încasez privirea.

Urc treptele și intru în casă pentru turul final, înainte de a încuia ușa pentru ultima oară. Toate camerele sunt înfiorător de goale. Nu mi se pare că străbat aceeași casă în care am locuit încă din ziua în care m-am născut. În ultimele șase luni am trecut printr-un vîrtej de sentimente, toate neplăcute. Știu că era imposibil să rămânem aici. Dar mă așteptam ca schimbarea să aibă loc după *sfârșitul* clasei a douăsprezecea.

Zăbovind în fosta noastră bucătărie, zăresc o agrafă de păr din plastic mov sub dulap, în locul unde, cândva, era frigiderul. O ridic și șterg praful de pe ea, mânând-o cu degetele.

— O să crească la loc, a spus tata.

Aveam cinci ani, iar mama își lăsase foarfecile de tuns pe dulapul din baie. Aparent, am făcut ceea ce fac mulți copii la vîrstă aia. Mi-am tăiat singură părul.

— Mami o să fie foarte supărătă pe mine, am plâns eu.

Am crezut că odată tăiat avea să crească înapoi imediat și că nimeni nu avea să observe. Tăiasem o șuviță destul de groasă și am stat în fața oglinzi probabil vreo oră, așteptând ca părul să-mi crească la loc. Apoi am adunat fâșiile drepte, castanii de pe podea

și le-am ținut în mâna, căutând o modalitate de a le prinde la loc, în timp ce mă podidea plânsul.

Când tata a intrat în baie și a văzut ce făcusem, pur și simplu a râs, m-a ridicat în brațe și m-a așezat pe dulap.

— Lake, mami nici nu va observa, mi-a promis el, luând ceva din dulapul de sus. Uite, am chiar aici un pic de magie.

A deschis palma, arătându-mi agrafa mov.

— Cât timp porți asta în păr, mami nu va ști.

Mi-a aranjat șuvițele de păr și le-a prinș cu agrafa. Apoi m-a întors cu fața spre oglindă.

— Vezi? Ca nouă!

Priveam reflexiile noastre în oglindă și mă simteam cea mai norocoasă fetiță din lume. Nu mai cunoșteam alți tăticii care să aibă agrafe magice.

Am purtat agrafa aia în fiecare zi, timp de două luni, iar mama nu mi-a spus nimic niciodată.

Acum, că mă gândesc, îmi dau seama că probabil tata îi spuse că făcusem. Dar, la cinci ani, credeam în magia lui.

Semăn mai mult cu mama decât cu el. Suntem amândouă de înălțime medie. După două sarcini, ea nu prea mai începe în blugii mei, dar putem să împrumutăm una de la alta orice altceva. Amândouă avem păr castaniu, care, în funcție de vreme, este fie drept, fie ondulat. Ochii ei sunt de un verde mai închis decât ai mei, deși s-ar putea ca tenul mai palid să-i scoată doar mai mult în evidență.

Totuși, semăn cu tata în privința tuturor lucrurilor care contează. Am același simț al umorului sec, aceeași personalitate, aceeași dragoste pentru muzică, același râset. Kel e cu totul altă poveste. Cu părul blond închis și trăsături blânde, el seamănă fizic cu tata. Deși e micuț pentru un copil de nouă ani, compensează prin personalitate ceea ce-i lipsește din înălțime.

Mă duc la chiuvetă, deschid robinetul și frec cu degetul cei treisprezece ani de murdărie adunați pe agrafa de păr. Kel intră cu spatele în bucătărie exact când îmi șterg mâinile de blugi. E un copil ciudat, dar îl iubesc foarte mult. Are un joc care-i place și pe care-l numește „ziua înapoi”, în care petrece mai tot timpul mergând cu spatele peste tot, rostind invers cuvintele în propoziție și chiar cerând întâi desertul când ne aşezăm la masă. Cu o diferență de vîrstă atât de mare între noi și niciun alt copil în familie, cred că și-a găsit o metodă de a se distra singur.

— Grăbești te să zice mama, Layken! spune el, invers.

Pun agrafa de păr în buzunarul pantalonilor și ies, încuind ușa casei pentru ultima oară.

În următoarele câteva zile, eu și mama conducem alternativ Jeepul meu și mașina U-Haul, oprindu-ne numai de două ori să dormim la hotel. Kel face cu schimbul între mine și mama, mergând ultima zi cu mine, în U-Haul. Terminăm ultimele nouă ore de drum noaptea, fără să pierdem timpul, doar cu o scurtă pauză. Pe măsură ce ne apropiem de noul nostru oraș, Ypsilanti, analizez împrejurimile și conștientizez că, deși e septembrie, radiatorul mașinii e pornit. Cu siguranță voi avea nevoie de o garderobă nouă.

Când virez pentru ultima dată la dreapta, pe strada noastră, GPS-ul mă informează că „am ajuns la destinație”.

„La destinație”, râd în sinea mea. Aparatul astă nu știe nimic.

Fundătura nu e foarte lungă, cu aproximativ opt case de cărămidă pe fiecare parte a străzii. Văd un teren de baschet într-o dintr-parcări, ceea ce-mi dă speranță că poate Kel va găsi cu cine să se joace. Sincer, pare un cartier decent. Gazonul e tuns, trotuarile sunt curate, dar e prea mult beton. Mult prea mult beton. Deja îmi lipsește casa mea.

Noul proprietar ne-a trimis niște poze, aşa că îmi dau seama imediat care e casa noastră. Este mică, extrem de mică. În Texas aveam o casă în stil fermă care se întindea pe câțiva acri de teren. Pe minusculă întindere din jurul *acestei* case aproape că nu se găsește nimic altceva în afara de beton și de pitici de grădină. Ușa de la intrare se deschide și văd un bărbat în vîrstă, care presupun că e proprietarul nostru, ieșind și făcându-ne din mâna.

Depășesc curtea cu vreo cincizeci de metri ca să pot intra cu spatele pe alei și să ajung cu platforma mașinii U-Haul în fața ușii de la intrare. Înainte să schimb în marșarier, îl trezesc pe Kel. Doarme de când eram în Indiana.

— Kel, trezește-te, ii șoptesc. Am ajuns la *destinație*.

Își întinde picioarele și cască, apoi își sprijină fruntea de pe geam ca să arunce o privire spre noua noastră casă.

— Hei! E un copil în curte! spune Kel. Crezi că stă și el în casa noastră?

— Bine-ar fi să nu, ii răspund. Dar probabil e un vecin. Dă-te jos și fă cunoștință cu el cât parchez eu.

După ce parchez mașina cu succes, pun schimbătorul în viteză, cobor geamurile și opresc motorul. Mama parchează Jeepul lângă mine și o urmăresc dându-se jos și salutându-l pe proprietar. Mă cufund în scaun câțiva centimetri și îmi ridic piciorul pe bord, privind cum Kel și noul lui prieten se luptă în stradă cu săbii imaginare. Îl invidiez. Sunt geloasă pe el pentru că poate să accepte mutarea atât de ușor, iar eu rămân copilul supărat, amărât.

A fost și el destul de trist când a auzit că mama voia să ne mutăm, mai mult pentru că era în mijlocul sezonului la Liga Mică. Avea prietenii cărora urma să le simtă lipsa, dar, la nouă ani, prietenul tău cel mai bun e, de obicei, imaginar și transatlantic. Mama l-a linștit cu ușurință, promițându-i că-l va lăsa să se înscrie la hockey, ceea ce își dorea foarte mult. Era un sport greu de practicat în

sudul rural al Texasului. Cu o asemenea promisiune a devenit mai optimist, dacă nu chiar încântat, în privința statului Michigan.

Înțeleg de ce a trebuit să ne mutăm. Tata câștiga bine, era manager la un magazin de vopsele. Când era nevoie, mama lucra cu ora ca asistentă, dar mai mult avea grija de casă și de noi. Cam la o lună după moartea lui, a reușit să-și găsească o slujbă cu normă întreagă. Se vedea cât de mult a afectat-o pierderea lui, la care s-a mai adăugat și noua responsabilitate de a fi capul familiei.

Într-o seară, la cină, ne-a explicat că nu avea un venit suficient de mare încât să poată plăti în continuare toate facturile și ipoteca. Ne-a spus că a găsit o slujbă mai bine plătită, dar că trebuia să ne mutăm. Vechea ei prietenă din liceu, Brenda, îi oferise un post. Crescuseră împreună în orașul ei natal, Ypsilanti, chiar lângă Detroit. Salariul era mult mai mare decât orice găsise ea în Texas, așa că nu-i rămânea decât să accepte. Nu o învinuiesc pentru mutare. Bunicii mei au murit și nu mai are pe nimeni care să-o ajute. Înțeleg de ce a trebuit să facem asta, dar a înțelege o situație nu o face întotdeauna mai ușor de acceptat.

— Layken, ești moartă! strigă Kel prin geamul deschis, îngându-mi sabia imaginară în gât.

Așteaptă să mă prăbușesc, dar eu doar îmi dau ochii peste cap.

— Te-am injunghiat. Trebuia să mori! zice el.

— Crede-mă, sunt deja moartă, mormăi eu, deschizând portiera și ieșind din mașină.

Cu umerii căzuți, Kel privește în pământ, sabia imaginară atârnându-i pe lângă corp. Noul lui prieten stă în spatele lui, cu o înfațișare la fel de învinsă, făcându-mă să regret imediat că le-am transmis starea mea proastă.

— Sunt deja moartă, spun cu o voce ca de monstru, pentru că sunt un zombi!

Înțind brațele în față, îmi las capul într-o parte, scot un sunet ca un gâlgâit, iar ei încep să țipe.

— Creier! mormăi, mergând mecanic după ei în jurul camionetei. Creier!

Cotesc încet în fața mașinii, cu mâinile întinse în față și văd pe cineva apucându-i pe fratele meu și pe noul lui prieten de gulerele hainelor.

— V-am prins! strigă străinul înșfăcând cei doi copii.

Pare cu vreo doi ani mai mare decât mine și e mult mai înalt. Majoritatea fetelor l-ar descrie ca fiind „sexy”, însă eu nu sunt ca ele. Copiii se zbat, iar mușchii lui se încordează sub tricou, încercând să-i țină pe loc.

Spre deosebire de mine și de Kel, despre cei doi se poate spune clar că sunt frați. În afară de diferența mare de vîrstă, sunt identici. Au amândoi același ten creol, același păr negru tăciune, chiar și aceeași frizură. El râde, Kel îi scapă și începe să-l lovească cu „sabia”. Se uită la mine și strigă „Ajutor”, iar eu realizez că am rămas întepenită în poziția de zombi.

Primul meu instinct e să o șterg înapoi în U-Haul și să stau ascunsă la podea pentru tot restul vieții. În loc să fac asta, strig încă o dată „Creier” și mă năpustesc peste ei, prefăcându-mă că-l mușc de creștetul capului pe băiatul mai mic. Apoi îi prind pe amândoi și îi gădil până se prăbușesc râzând pe asfaltul de pe alei.

Când mă ridic, fratele mai mare îmi întinde mâna.

— Salut! Eu sunt Will. Noi locuim vizavi, spune, arătând cu degetul spre casa aflată chiar peste drum de a noastră.

Îi întind și eu mâna.

— Eu sunt Layken. Se pare că locuiesc aici, zic și privesc spre casa din spatele meu.

Zâmbește. Strângerea noastră de mâină se prelungesc și niciunul dintre noi nu spune nimic. Urăsc momentele incomode.

— Ei bine, bun venit în Ypsilanti, rupe el tăcerea.

Apoi își retrage mâna dintr-o mea și o vâră în buzunarul jachetei.

— De unde veniți?

— Texas? îi răspund.

Nu știu de ce finalul răspunsului meu a sunat ca o întrebare. Nici măcar nu știu de ce stau să analizez faptul că a sunat ca o întrebare. Habar n-am de ce analizez motivul pentru care analizez – sunt amețită. Cred că-i din cauza lipsei de somn acumulate în ultimele trei zile.

— Texas, hm? zice el.

Se leagănă pe călcăie. Eu nu-i răspund, iar momentul incomod se intensifică. Se uită la fratele lui și se apleacă, apucându-l de glezne.

— Trebuie să-l duc pe puști la școală, îmi spune, și-l urcă pe umerii lui. Se așteaptă un front de aer rece în seara asta. Ar trebui să încercați să despachetați azi cât de mult puteți. Vremea rea o să țină câteva zile, aşa că, dacă aveți nevoie de ajutor la descărcat după-amiază, anunțați-mă. Vom fi acasă pe la patru.

— Sigur, mulțumim, îi spun.

Se îndepărtează amândoi, iar eu încă îi urmăresc cu privirea când Kel mă înjunghie în spate. Cad în genunchi, mă prind cu mâinile de stomac aplecându-mă în față și Kel se urcă peste mine ca să-mi curme suferința. Mă uit din nou spre partea cealaltă a străzii și-l surprind pe Will privindu-ne. Îl închide portiera fratelui său, se urcă la volan și ne face cu mâna.

Ne ia aproape toată ziua să descărcăm cutiile și mobila. Proprietarul ne ajută să cărăm obiectele mai mari, pe care nu le putem ridica doar eu cu mama. Suntem prea obosite ca să mai scoatem și cutiile din Jeep, aşa că ne hotărâm să le lăsăm pe mâine. Sunt un pic dezamăgită când camioneta e, în sfârșit, goală; nu mai am nicio scuză să apelez la ajutorul lui Will.

Imediat ce patul din camera mea e asamblat, îmi iau din hol cutiile însemnate cu numele meu. Le-am despachetat aproape pe toate și mi-am făcut patul, când observ cum mobila din dormitor

aruncă umbre pe perete. Mă uit pe fereastră și-mi dau seama că e deja apusul. Ori zilele sunt mult mai scurte aici, ori am pierdut eu noțiunea timpului?

Îl găsesc pe mama și Kel în bucătărie, aranjând vesela în dulapuri. Mă așez pe unul dintre cele șase scaune de la bar, care ține loc și de masă de sufragerie, din lipsa unei sufragerii adevărate. Nu-i mai nimic de capul casei ăsteia. De la ușă e un mic antreu, urmat de camera de zi. Camera de zi e separată de bucătărie numai printr-un mic hol în stânga și de o fereastră în dreapta, iar mocheta bej de pe jos se continuă cu parchet, care se întinde în tot restul casei.

— Totul e atât de curat aici, spune mama, continuând să așeze vasele. N-am văzut nicio insectă.

Texasul are mai multe insecte decât fire de iarba. Dacă nu prinzi muște, atunci omori viespi.

— Cred că-i un punct în plus pentru Michigan, îi răspund.

Deschid o cutie de pizza și-i studiez conținutul.

— *Un punct în plus?*

Se apleacă peste bar, apoi ia o bucată de pepperoni și o bagă în gură, în timp ce îmi face cu ochiul.

— Mă așteptam ca treaba asta să valoreze cel puțin *două puncte*.

Mă prefac că nu pricep ce vrea să zică.

— Te-am văzut azi-dimineață, când vorbeai cu băiatul ăla, spune ea, zâmbind.

— Mamă, te rog, îi răspund, folosind doza maximă de nonșalanță cu care aş putea scăpa ușor. Nimic surprinzător în faptul că Texasul nu e singurul stat din lume pe teritoriul căruia domiciliază specia masculină.

Mă duc la frigider și-mi iau o cutie de suc.

— Ce înseamnă domcliază? întrebă Kel.

— Domiciliază, îl corectez. Înseamnă ocupă, este stabilit, șade, stă, pe scurt, *locuiește*.

Cursurile de pregătire pentru admiterea la facultate dă rezultate.